

Із Чечні приходять домовини

Дмитро Павличко

Із Чечні приходять домовини —
Діти України, як вуглини,
Вгорнуті в російську корогву.
Плачте, матері, й копайте ями,
І хрести поставте над синами,
Що пішли вмирати за Москву.

Це за те нам кара із ганьбою,
Що не стали ми самі собою,
Що в законі ницого хахла —
На кривавій службі в свого ката —
Живемо і гинем, як бидлята,
Прагнучи лиш їдла й барахла!

Це за те нам кара, що Вітчизну
Ми приймали, наче даровизну —
Перстень із вельможної руки,
Що світили нам чужі клейноди,
І за них, а не за світ свободи,
Бились ми, захланні жебраки.

Триста літ із нас виймали душі
І гетьманів брали на катуші,
Жерла нас імперії вошва,
І за те, що стали ми рабами,
Віддали душі собори й храми,
Платить домовинами Москва.

Добре платить, бо й цього не варті
Слуги, що в андріївськім штандарті,
У кривавім попелі Чечні
З чорного розбою, із погрому
Повернулись крадькома додому,
До навік забутої рідні.

Плачте, матері, й копайте ями,
І хрести поставте над синами,

Що пішли вмирати за Москву,
За тупого, п'яного вандала,
І моліться, щоб не викидала
Їх земля в опівніч грозову.